

ΗΜΕΡΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Ἀθηνῶν. Δραχ. 15—Ἐπαρχιῶν Δραχ. 16—Ἐξωτερικοῦ φρ. 30—Ἐν τοῖς Δημοσ. γραφείοις ἀνεξαίρετως Δραχ. 30.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ : δι' ἑκάστον στίχον δημοσίων καὶ τραπεζικῶν ἐγγράφων λεπτά 50.

Ἰδιοκτῆτης ΔΘΑΝ. ΚΟΚΟΡΑΒΑΣ

Υπεύθυνος συντάκτης Β. Σαραντίδης

Γραφεῖα «Ἡμέρας» ὁδὸς Γλάδωνος ἀριθ. 5.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΙΣ

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν τιμῶν μεγάλης κυρίας Ἑλένης Θεοχάρη, τῆς γραμματέως Δεσποινίδος Σοφίας Βαλτατζῆ καὶ τοῦ εὐγενοῦς αὐτῆς κλειδούχου κ. Διονοδίου Κόντε Μεσδαλᾶ ἐξῆλθε προχθὲς πεζῇ ἀνὰ τὴν ὁδὸν Κηφισίας καὶ ἐπεσκέφθη τὸ στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῶν Παραπληγμάτων καὶ στρατιωτικοὺς λουτρῶνας. Χθὲς δὲ ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας ἐπεσκέφθη ἅπαντα τὰ φιланθρωπικά καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς χωρὶς νὰ γενματίσῃ.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἔγχετο τῆς Ὑπουργοῦ

τας καὶ προστάτας, νὰ συντελέσωσι δὲ εἰς βλάβην τῶν ὑφίστων συμφερόντων τῆς πατρίδος των. Εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγοι ἔξωθεν ἐρχόμενοι ἢ παρεπιδημοῦντες, οἱ ὅποιοι ἐχθρικοὺς ἐπιδιώκουσι κατὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ σκοπούς, οὗτοι δὲ βεβαίως συνανεμίχθησαν λάθρα μετὰ τῶν ἀνυπόπτων φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπεδίωξαν νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς ὄργανα. Μόνον ἐχθροὶ τοῦ ἐλληνισμοῦ ἠδύναντο νὰ ἀγωνισθῶν εἰς ἀποξένωσιν οὗτοῦ ἀπὸ τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀντιλήψεως ἰσχυρῶν προσώπων ἡμεδαπῶν καὶ ξένων, τὰ ὅποια πολυμόχως ἐργάσθησαν ὅπως ὁ Χριστὸς ἀπῆλθε ἐς γῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἡμετέρας πίστεως. Ἐχέτωσαν οὖν τὸν λόγον τοῦτον διαμαρτυρῶντες ὅτι ἡμεῖς τῶν νικοῦ λαοῦ, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ τῇ ἀντιστάσει τῶν ἡμετέρων ἀντιπαραστήσαμεν τὸν λαόν. Ἐχει τὸ ἔθνος ἀνὰ τὰς ὑφίστων ὑποχρεώσεων τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν Μεγάλην προστατίδα καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν πίστιν. Ἐχέτωσαν οὖν τὸν λόγον τοῦτον διαμαρτυρῶντες ὅτι ἡμεῖς τῶν νικοῦ λαοῦ, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ τῇ ἀντιστάσει τῶν ἡμετέρων ἀντιπαραστήσαμεν τὸν λαόν.

φρόνησεν, ὅπως λησμονήσῃ τῶσων εὐχερῶς τί ὀφείλει εἰς τοιοῦτους κρατεοὺς ἀντιλήπτορας καὶ νὰ ἀφηγήσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προσδοκᾷ καὶ ἐν τῇ παρόντι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι ἐκ τῆς προστασίας αὐτῶν. Δυστυχῶς τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς, οἵτινες δημιουργοὶ πάσας ταύτας τὰς σκηνὰς καὶ ἀσχημίας καὶ διακυβεύουσι πᾶν ὅ,τι εὐελπίζεται νὰ ἀποκτήσῃ αὐρίον. Ἐπιδιώκουσι νὰ τὸν ἀποστερήσωσι τῶν πανισχύρων εὐεργετῶν, εἰς τὴν θαφίλῃ ἀντιλήψιν τῶν ὁποίων ὀφείλει τὴν παροῦσαν αὐτοτέλειαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς γωνίας ταύτης καὶ παρὰ τῶν ὁποίων προσδοκᾷ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐθνικῶν του πόνων. Διὰ τοὺς ἐχθροὺς τούτους, τοὺς δημιουργοὺς τὴν ἐκρυθμὸν εἰς βάρος τοῦ ἔθνους κατὰστασιν, ἐν αἰσθημα ἐκδηλοῦσι τὰ ὑψηλὰ πρόσωπα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται ὁ λόγος, καὶ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι κατανοοῦσι τοὺς σκοποὺς τῶν καὶ ἐκτιμῶσιν αὐτοὺς κατ' ἄξιαν, περιφρονοῦσι δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς περιωπῆς, ὃ εὐρίσκονται.

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δεχθεὶς τὴν παραίτησιν τοῦ ἀπὸ τὸν κ. Θεοτόκην Ὑπουργείου ἀποφασισθέντος τοῦ Κράτους εἰς τὸν ἀπὸ τῆς κ. Ἀλέξανδρον

ἀποστρέφει ὡς ἐξῆς ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων ὁδὸς τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, Γεώργιος Κόρπας συνταγματάρχης τῶν γενικῶν ἐπιτελῶν καὶ βουλευτὴς Κεῆς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ προδωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν, Ἀντώνιος Μουφεράτος βουλευτὴς ἐκ Κεφαλληνίας ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Παιδείας, Κωνσταντῖνος Τοπάλης βουλευτὴς ἐκ Βόλου ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Φ. Νέγρης βουλευτὴς Ἀττικῆς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ν. Τριανταφυλλάκος βουλευτὴς ἐκ Μαντινείας ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Οἱ νέοι Ὑπουργοὶ ὀρκισθέντες χθὲς τὴν 10ην π. μ. ἀνέλαβον ἀμέσως τὰ καθήκοντά των.

ΕΓΓΡΑΦΙΟΝ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΑΙ

Ὅταν ὅλα τὰ παράδοξα ἐκτυλίσσονται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ ὅταν ὅλαι αἱ ἀνοησίαι καὶ αἱ διαβολαὶ καλλιεργοῦνται μετὰ τῆς ἐπιτηδείτητος, δικαίως δύνανται πάντα τὰ ἔθνη νὰ μᾶς ἀποκαλῶσι ἀξίους ἀπογόνους τῶν περιφήμων ἀβδηριτῶν. Βεβαίως δὲν θὰ λαλήσωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς, ὅστις ἐκ τοῦ φυλοσοφικοῦ, ἐνθα ἐξέ-

μαθε καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν διοικητικὴν καὶ πάσας τὰς κοσμικὰς ἐπιστήμας, εἰσπηδήσας καὶ εἰς τὴν Θεολογίαν καὶ μετὰ στόμφου δογματιστικοῦ ὁμίλησεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς καὶ περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποκαλέσας ὁ μέγας οὗτος δογματιστὴς τὸν κ. Λαμπάκην θεολόγον τετάρτης τάξεως. Ἰσως νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἀφοῦ ὁ κ. Λαμπάκης δὲν προσῆλθε τῇ κ. Δεβίδῃ νὰ λάβῃ τὴν κανονισμένην ἀπόδειξιν τῆς μαθητεύσεως. Ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσωμεν γενικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐρμηνείας τοῦ Εὐαγγελίου, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦσιν οἱ μεγάλοι δογματισταὶ τῆς Ἑλλάδος μετάφρασιν χωρὶς νὰ ἐντρέπωνται βεβαίως νὰ ἐπαγγέλλωνται καὶ τὸν ἐπιστήμονα καὶ νὰ κατέχωσι θέσεις ἐπιφανεῖς εἰς τὸν τόπον. Καὶ θὰ ἐρωτήσωμεν πρῶτον μερικὸς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς νὰ μᾶς εἰπῶσι ποῦ εὗρον γεγραμμένον, ὅτι ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ἡ μετάφρασις παρὰ τὴν ἰδέαν αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπλὴ ἐρμηνεία. Ἐχομεν ἐνώπιόν μας πάντας τοὺς κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν συγκροτηθεισῶν ὑπὸ Θεοφόρων Πατέρων καὶ Φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐκ 418 δογματιστῶν, θεολόγων καὶ ρητόρων, οἵτινες καὶ ἐκλήθησαν «οἱ παμμέγιστοι φωστῆρες τρισιλίου Θεότητος», καὶ ὅχι μόνον οὐδαμῶς εἶδομεν τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ τοῦναντίον εἶδομεν ἐπιτρεπομένας αὐτὰς κατὰ τὴν γνώμην τῶν διαφόρων δογματιστῶν καὶ θεολόγων. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ὁ πρῶτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος ὁ Σχολάριος ἐξέδωκε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν διὰ τοὺς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Χριστιανούς, οἵτινες εἶχον ὑποπέσει εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν. Καὶ οὕτω ὁ Χριστιανισμὸς ὑπέστη μὲν πολλὰς ἀπώλειας, ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσε καὶ τὸ ὄλον. Ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ μᾶς ὑποδείξωσιν αὐτοὶ οἱ κύριοι ἓνα κανόνα εἴτε τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, εἴτε μᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ νὰ πεισθῶμεν τοῦλάχιστον, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκουσιν ὡς καθηγηταὶ τὸ ἐδιδάχθησαν, ἀλλὰ οὐδέποτε θὰ μᾶς παρουσιάσωσι τοιοῦτον τί, ἀφοῦ οὐδέποτε ἐγγράφη καὶ ἀπόδειξις, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον μετεφράσθη κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς εἰς τὴν Ἀραβικὴν καὶ ἐκ τῆς Ἀραβικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τῶν ἔθνων, καὶ τελευταῖον κατὰ τὸ 1600 εἰς τὴν Τουρκικὴν χάρις εἰς τοὺς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ οἰκοῦντας τουρκοφώνους Χριστιανούς, ἀπὸ Καισαρείας μέχρι Ταρσοῦ καὶ εἰς τὴν Ρουμανικὴν διὰ τοὺς Ρουμάνους καὶ εἰς Ἀλβανικὴν διὰ τοὺς ἐν Ἠπείρῃ Ἀλβανοφώνους Χριστιανούς.

Ἐννοεῖται, ὅτι τοιαῦτα δὲν φέρομεν ὡς ἐπιχειρήματα, ἀφοῦ οἱ Κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἱερῶν Συνόδων δὲν ἀπαγορεύουσι τὴν μετάφρασιν, ἥτις κατ' οὐσίαν εἶναι ἐρμηνεία, διότι ἀμέσως οἱ ἐγκρατέστεροι ἡμῶν ἐπὶ τῶν θεολογικῶν ζητημάτων θὰ εἰπῶσιν, ὅτι πᾶς, ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἀπαγορεύσεως ἐρμηνείας τοῦτέστι μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἢ εἶναι ἀμαθέστατος ἢ εἶναι σοφιστὴς τοῦ χειρίστου εἶδους. Ἰδοὺ λοιπόν, ὅτι ζήτημα μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ὑφίσταται, ἀλλὰ παράφρασις ἢ